DIPUTACIÓ DE VALÈNCIA
Àrea de Cultura

L'ETNO

EXPOSICIÓ
TEMPORAL

28—10—2020
25—04—2021

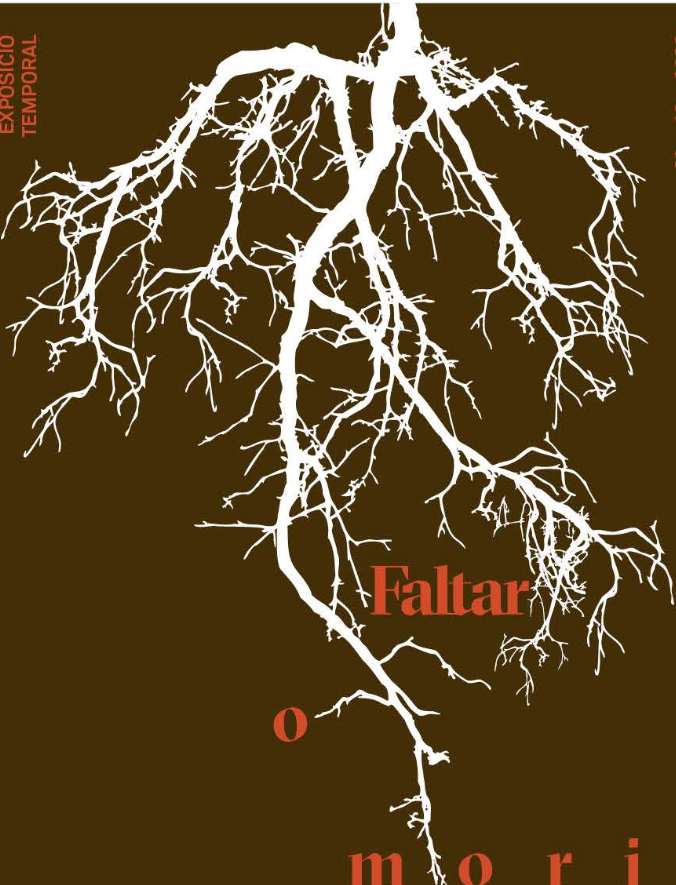

Faltar o morir

un recorregut sobre l'absència

quedaràs amb mi fins que acabe de ploure?

“En comptes de voltejar senceres, voltejaven a mig vol”

Benicolet

En temps vell l’aparició d’animals
s’ha considerat un signe premonitori
de mort imminent.

Tenien el costum de cremar romer, timó o espígol perquè l'ambient estiguera purificat i la casa quedara neta de qualsevol ésser maligne que volguera entrar per l'ànima del difunt.

"Encara li van posar l'espill davant per veure si l'alé eixia"

Rugat

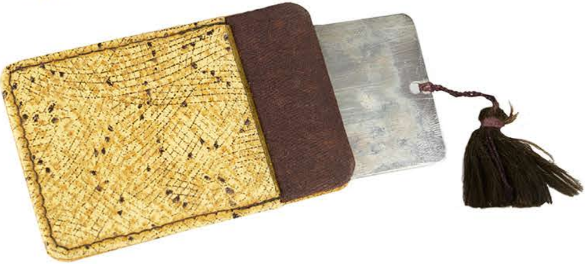

Les mans es col·locaven creuades sobre l'abdomen, a voltes amb un crucifix.

Venerable Orden
Venerable
Tercera
S. P. San
San Francisco

Ciris, oracions i escapularis, tot per ajudar l'agonitzant a "ben morir".

A poc a poc
la medicina hegemònica
anirà arraconant indicadors de decés
propis de la saviesa popular.

Es temia que les ànimes dels vius,
projectades fora de les persones
en forma de reflexos en l'espill,
pogueren ser emportades
per l'esperit del mort.

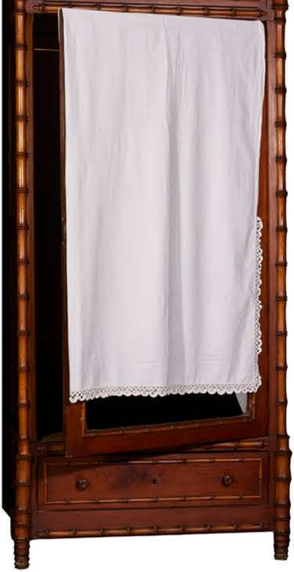

I els rellotges, aturats, feien silenci.

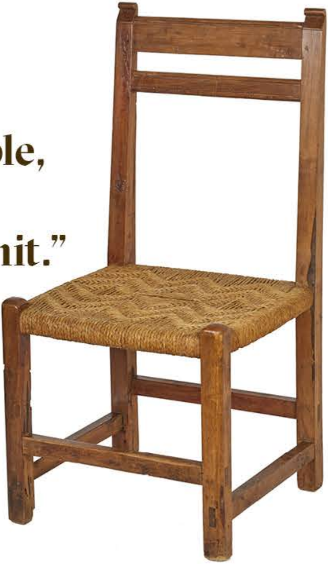

“Acudia tot el poble,
s’assentaven ahí,
i ahí passaven la nit.”

Guadassèquies

“Me’n recorde de tots,
i de mi que ningú se’n recorde.”

Montaverner

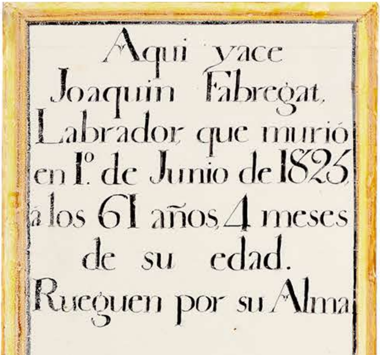

Aqui yace
Joaquin Fabregat,
Labrador que murió
en 1º. de Junio de 1825
á los 61 años 4 meses
de su edad.
Rueguen por su Alma

“Del llit a terra, i de terra a la caixa.

Otos

“Digueu lo que vulgueu, jo tinc que portar dol”

Bufali

“Quan es moria una xiqueta xicoteta o un xiquet, deien: S’ha mort un angelet.”

Salem

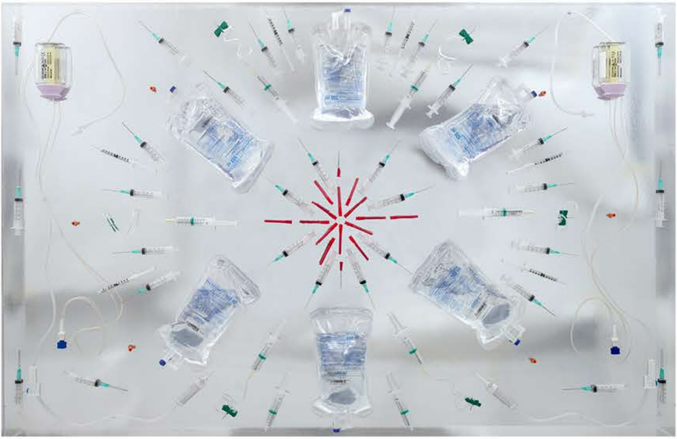

Claudicar davant l'hegemonia d'hospitals i funeràries, palesa la desritualització, accentuant el rebuig, la negació i el tabú envers la mort.

La mort s'ha convertit
en "secret acusador" que cal amagar.

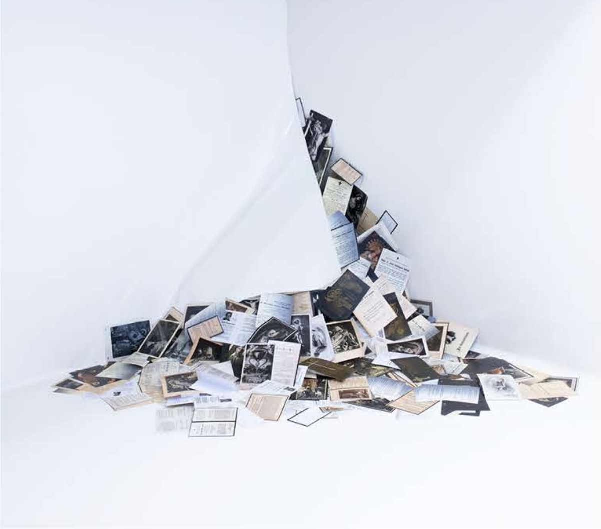

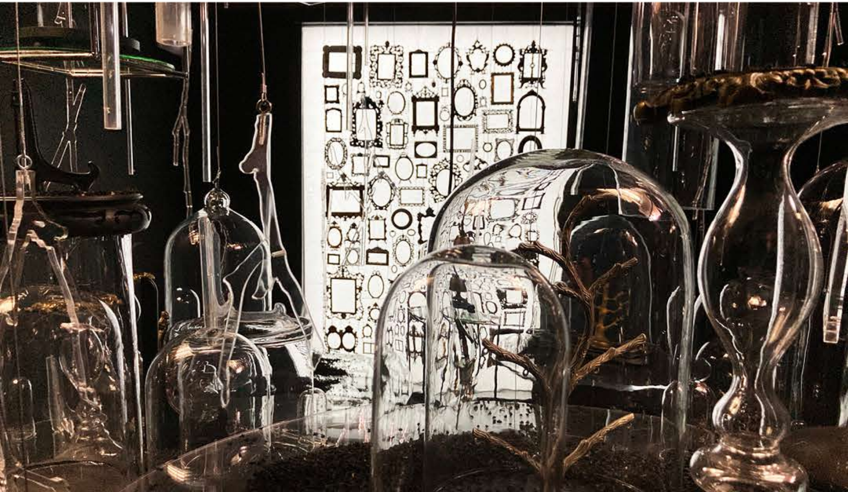Vacío mnémico. En/Desde/Hacia. Noé Bermejo